

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 272: Năng Thủ, Sở Thủ Điều Không Được, Cho Nên Nói Điều Chẳng Thể Thủ

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 020)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Năng thủ, Sở thủ điều không được, cho nên nói điều chẳng thể thủ.】

“Thủ” chính là chấp trước, chấp trước chính là sai lầm. Sai ở chỗ nào? Bởi vì trong tâm tánh không có thứ này. Nếu trong tâm tánh có thì bạn có thể thủ, nhưng trong tâm tánh vốn không có, cho nên bạn thủ là sai rồi.

Trong tâm tánh không có, vậy tôi không thủ có được chăng? Không thủ cũng sai rồi. Sai ở chỗ nào? Trong tâm tánh tuy rằng không có những pháp tướng này, nhưng nó “năng hiện” (hay hiện) pháp tướng, cho nên tâm tánh chẳng phải là Vô (không ngơ). Tâm tánh là Không, Không chẳng phải là Vô, trong Không hay sanh Hữu, hay sanh huyền tướng. Tướng tuy chẳng thật, nhưng nó hay sanh. Bởi vì nó có thể sanh tướng, sanh cái huyền tướng này, cho nên bạn cũng chẳng thể thủ Không, bạn thủ Không thì sai rồi.

Điều này chính là nói rõ vì sao hai bên đều chẳng thể thủ. Thủ Pháp tướng thì không thể kiến tánh, thủ Phi pháp tướng cũng không thể kiến tánh, đều sai cả rồi. Đây là nói ra cái đạo lý “tất cả pháp đều chẳng thể thủ”. Chúng ta minh bạch rồi, hiểu rõ rồi, ở trong đời sống thường ngày nếu bạn biết vận dụng, thì đời sống của bạn chính là trải qua đời sống của Phật Bồ-tát. Pháp và Phi pháp hai bên đều chẳng thủ, bạn được đại tự tại, trí tuệ chân thật của bạn hiện tiền, phiền não của bạn không còn nữa.

Phương thức sống này là gì? Trong những buổi giảng chúng ta thường nói: “*Tùy duyên nhi bất phan duyên*” (Tùy duyên mà chẳng phan duyên). Tùy duyên là sao? Chẳng thủ Phi pháp tướng, tất cả đều tùy duyên, tôi chẳng lạc vào Không. Trong tâm thanh tịnh, đối với tất cả pháp không có phân biệt, không có chấp trước, chẳng trụ pháp tướng, không có pháp tướng. Pháp và Phi pháp hai

bên đều chẳng thủ. Đây chính là điều cổ đại đức gọi là: “*Tùy duyên tiêu cự nghiệp*”, câu này nói hay quá! Nếu như bạn vừa có chấp trước, vừa có năng thủ - sở thủ, thì bạn lại tạo tai ương mới rồi. Cổ đức nói “*Mặc cánh tạo tân ương*” (Chớ nên tạo thêm tai ương mới), bạn lại tạo tai ương mới, vậy thì hỏng rồi.

Cho nên nói khi làm cho rõ ràng, làm cho minh bạch, mới biết lời Phật giảng là đúng, những gì Phật dạy một chút cũng chẳng sai. Pháp và Phi pháp đều không thể thủ, đều không thể chấp trước, chúng ta mới có thể sống được vui vẻ, mới có thể sống được hạnh phúc, mới có thể sống cuộc sống mỹ mãn giống như chư Phật Bồ-tát.

Ý niệm này chuyển đổi lại, thì xin chúc mừng các vị. Niềm vui này từ đâu mà có? Hiện tại các vị là thừa nguyện tái lai rồi, nghiệp chướng của các vị tiêu trừ rồi, không còn nữa. Nghiệp chướng tiêu bằng cách nào? Bởi vì nghiệp chướng chính là phân biệt chấp trước, tôi tất cả phân biệt chấp trước đều không còn, thì nghiệp chướng cũng không còn. Trí tuệ hiện tiền rồi, từ nay về sau, những gì bạn tu là vô lượng công đức. Ngay cả việc bạn mặc áo ăn cơm cũng là vô lượng công đức, là trí tuệ chân thật, rộng độ chúng sanh, việc chư vị thực hành chính là điều này, ý niệm vừa chuyển đổi thì chính là vậy! Thật sự là chuyển phàm thành thánh, chuyển phiền não thành Bồ-đề, chuyển nghiệp báo thành thừa nguyện tái lai.

Sự việc này, trên Lý, trên Sự, Kinh Kim Cang giảng được thấu triệt, thật sự là “giản yếu tường minh” (đơn giản, cốt yếu, tường tận, rõ ràng), không dài dòng, trực tiếp thẳng thắn vì chúng ta mà nói ra. Điều quan trọng chính là phải ở ngay trong cuộc sống mà đề khởi công phu quán chiếu, giống như Thế Tôn ở phần mở đầu bộ kinh này hiển thị việc mặc áo ăn cơm, đã hiển hiện cái đạo lý này vô cùng rõ ràng.

Mặc áo, mỗi ngày mặc áo mặc được chỉnh tề, mặc được sạch sẽ gọn gàng, chẳng trước Không, chẳng thủ Phi pháp tướng. Tuy mặc áo, nhưng không có phân biệt, không có chấp trước, chẳng thủ Pháp tướng. Đây là nói chúng ta tùy duyên mà chẳng phan duyên, chẳng cố chấp nhất định phải mặc màu sắc gì, nhất định phải mặc kiểu dáng gì, đó là chấp trước rồi, đó là thủ Pháp tướng rồi. Tất cả đều tùy duyên, tùy duyên thì tự tại. Mặc quần áo, Pháp tướng cùng Phi pháp tướng đều chẳng thủ, trong việc mặc áo hiển lộ ra Kim Cang Bát Nhã. Chuyển là chuyển từ đâu? Chính là chuyển ngay chỗ này.

Trước đây ngày ngày mặc áo, bây giờ ngày ngày vẫn mặc áo, nhưng việc mặc áo trước đây và mặc áo bây giờ không giống nhau, cảnh giới không tương đồng. Trước đây trước tướng là phàm phu, bây giờ hai bên đều lìa, là Phật Bồ-tát! Làm sao giống nhau được? Trước đây mặc áo ăn cơm là làm chuyện lục đạo luân hồi, bây giờ mặc áo ăn cơm là Vô thượng Bồ-đề! Sao có thể giống nhau? Học Kim Cang Bát Nhã là phải học ở ngay chỗ này, sau khi học rồi, lập tức đem áp dụng vào cuộc sống, thì bạn là thật sự học được rồi, bạn thật sự được thọ dụng.

Nếu như không thể đem những lý luận, phương pháp đã học được này biến thành hành vi đời sống thực tế, thế thì bạn gọi là học uổng công rồi. Kinh Kim Cang nghe rồi, niệm rồi, vẫn cứ làm chuyện sanh tử luân hồi, cái đó là sai rồi, đó chẳng phải là kỳ vọng của Phật đối với chúng ta. Cho nên điều quan trọng, phía trước đều đã nói qua, Phật pháp cần phải hành, chẳng cần phải trụ, nghĩa là phải làm, Phật pháp là để làm, chẳng phải ở miệng nói.

Thế Tôn hiển thị ra là Thân giáo, hoàn toàn làm ra rồi. Vô thượng Bồ-đề mà Thích Ca Mâu Ni Phật chứng đắc trên quả địa, ở ngay trong cuộc sống từng chi tiết thấy đều hiển lộ không sót, chẳng có mảy may giấu giếm, thấy đều lộ ra rồi. Tuy nhiên Ngài đều hiển thị ra, nhưng trong mắt chúng ta có màng mộng. Có màng mộng nghĩa là mắt bị bệnh, bị đục thủy tinh thể, nghiêm trọng lắm, không nhìn thấy, mắt như đã mù không nhìn thấy. Chẳng phải là Phật không lộ ra, Phật Bồ-tát thấy đều hiển lộ ra rồi, đáng tiếc là chúng ta không nhìn thấy. Lỗi là ở chính mình, Phật Bồ-tát không có lỗi làm.

Cho nên Thân giáo, Ngôn giáo của Thế Tôn, Thân hiển lộ ra là viên mãn, lời nói ra là có giới hạn. Tôi nghĩ chư vị đồng tu hãy bình lặng mà suy nghĩ, chắc sẽ có thể thể hội được. Phật giảng nhiều kinh như vậy, những gì được giảng vẫn là rất có hạn, nhưng những gì Ngài biểu hiện trên đời sống là viên mãn, là đại viên mãn. Đó chính là những điều sâu rộng khôn cùng đều ở trong đời sống biểu hiện ra rồi, đạo vị này rất sâu, rất dài, rất đậm đà.

Trong Kinh Hoa Nghiêm ví dụ: “*Hạt cải chứa núi Tu Di*”, hạt cải là rất nhỏ; lại nói “*Trong một vi trần chuyển đại pháp luân*”, vi trần càng nhỏ hơn, so với hạt cải còn nhỏ hơn; “*Đầu một sợi lông chứa đại thiên thế giới*”, đầu sợi lông là lông tơ của chúng ta, đầu nhọn của sợi lông tơ, điều này thật sự không giả. Đây chính là nói từng chi tiết hiển lộ viên mãn, mảy may che giấu đều không có. Ở đâu? Ở trong một vi trần, ở trên đầu sợi lông. Huống hồ là mặc áo

ăn cơm, việc đó còn cần phải nói sao? Hướng về chỗ này mà quán sát mọi mặt, hướng về chỗ này mà thể hội, mới thật sự biết Phật pháp bất khả tư nghì, tâm tánh chúng ta bất khả tư nghì, rồi sau đó mới biết từng việc nhỏ trong đời sống của chúng ta đều bất khả tư nghì.

Hôm nay giảng đến đây.